

Kéretlen...

*Ide, ahol élek,
csak egy lélekharang
hangja ér el...*

*Kéretlen, szomorú vendég.
Ahogy a kert virág-ösvényén
átreszketve elér,
megállok mindig:
vajon kiért szól?
Kit kísér?*

*Teszek néhány lépést
a fehér-selymes
koporsó után,
keresem azok arcát,
akik kísérik.*

*Jó, hogy nem hallom
az alázuhanó föld
dübörgését, mikor mintha
bentről dobolnának...*

*Ide, ahol élek,
csak a lélekharang
szava ér el...
Messze a misére,
ünnepre hívó,
déli imára szólító
harangok.*

*Hangjuk valahol
fölöttem kószál,
hallhatatlan,
nem ér le fáim közé;*

*csak a közeli temető
lélekharangjának hangja
toporog itt körülöttem,
meg-megrázva a
szikrázó virágszirmokat.*

Talán értik...

Mostantól mindig, minden

*Hosszú, gyanús volt a csend. -
Nem hallottam a játékautók
és az építőkockák zörgését.
Hát felnéztem könyvemből.
Az ablaknál állt szóval,
kíváncsi, nagy szemekkel
nézett ki a szürkülő világba.
Komoly arccal fordult felém,
mint, aki emlékezetében kutat -
látott-e már ilyent valaha?
Halkan, lassan mondta, hogy
amit lát, megossza a csodát.
- Nagypapa, potyog a hó!
Elmosolyodtam, gyanútlan,
s mert azt hitte, nem hiszem
amit ő mond, csalódottan,
összehúzott szemöldökkel,
mint tanár, értetlen diákjainak,
az ablakon át kifelé mutatva
megismételte, szinte szótagolva:
- De, nagypapa, nézd!
Potyog a hó.*

-Óh, hát persze kis unokám,
 hogyne látnám, hogy potyog,
 potyog kint a hó...
 És nekem most már mindig
 potyogni fog a hó, és potyogni
 fog az eső is, a fákról a levelek,
 a csillagok az égről, de még
 az angyalok sem úgy szállnak le
 hozzád estelente, álmaiddal,
 hanem, ahogy te mondtad a
 nagypapának, minden potyogni fog.
 A könnyeid pedig folyjanak,
 áradjanak, csillogjanak
 arcodon, mindig, mindig az örömtől.
 Kint pedig potyogjon, potyogjon
 a hó, amíg csak mondhatod
 nagyapádnak...

Lassan éjig érnek

Ahogy nőnek fáim
 úgy múlik el az élet
 Lassan már az éjig érnek

Sűrű gyilkos gazból
 mentettem ki csenevész
 formátlan kis fenyőimet

Negyven éve immár
 Sudár délceg fák lettek
 Az erkélyről nézem őket

büszke fényes kedvvel
 Fölöttük a kéklő ég
 alattuk erős gyökérszet

S gyönyörű igéi
 az élet regényének
 a zöldellő friss dús rügyek...

